

СТОЙТЕ И ГЛЕДАЙТЕ СПАСЕНИЕТО ОТ ГОСПОДА!

Дейвид Уилкерсън
9 Юни 1997

Трите най-често споменавани думи сред християните по време на криза са: „Господи, направи нещо!“ Да стоим и да не правим нищо, когато сме изправени пред ужасни изпитания е абсолютно срещу човешката ни природа. Всъщност, да чакаме търпеливо да се намеси Бог е вероятно най-трудното нещо в християнското ходене. Дори и посветени вярващи се паникьосват, когато Господ не се намеси във времето, което е правилно според тях.

Ние винаги даваме на Бог крайни срокове и ограничения във времето. Викаме: „Господи, кога ще направиш нещо за това? Колко ще Ти отнеме? Ако не се намесиш сега, ще стане твърде късно!“ Но Бог никога не закъснява. Той винаги се намесва – но не според нашия график, а според Неговия.

Нашият Господ винаги търси из земята народ, който ще Му вярва във всяка криза, изпитание, безнадеждна ситуация. Всъщност, Той често ни води в застрашителни ситуации, критични, трудни ситуации, за да ни изпита. Той иска да види дали желаем да стоим и да Го изчакаме да донесе свръхестествено освобождение.

Библията казва много ясно: „Стъпките на човека се утвърждават от ГОСПОДА и неговият път Му е угоден.“ (Псалм 37:23). Еврейската дума за „утвърждават“ тук означава „предначертани, стъпка по стъпка, оправени, утвърдени от Бог“.

Това означава, че Бог, а не дявола, е този, който ни води на трудни места. Ние можем да викаме: „Господи, защо позволяваш кризата ми да продължи?“ Но истината е, че Той не само позволява изпитанието ни, но го прави нарочно с цел. Ето това ни е трудно да приемем!

Въпреки това Бог позволява тези трудности в живота ни, за да произведе вяра в нас. Той ни моделира и оформя според благочестивите Си примери на вяра, за да бъдем Неговото свидетелство за невярващия, нечестив свят.

Аз твърдо вярвам, че всяка стъпка, която правим, е утвърдена от небесния ни Отец. И ако това наистина е така, тогава нямам право да вярвам, че Бог някога би ме завел в трудна ситуация само, за да ме изостави. Той не би казал: „Добре, Дейвид, дотук те водих. Сега те оставям сам!“

Не! Бог е напълно верен към децата Си във всяка криза. И Той винаги ни пита: „Ще бъдеш ли този, когото търся? Ще бъдеш ли човека, който няма да се паникьоса, който няма да ми каже, че съм го изоставил, че наранявам децата Си? Ще стоиш ли в кризата си и ще вярваш ли като Ми се довериш да те избавя?“

Библията е пълна с примери за велики и обезпокоителни кризи, които Господ нарочно постави там!

Старият Завет описва много времена на изпитание за Божия народ. Вероятно най-добрия пример за това беше кризата при Червено море. Това изпитание не беше произведено от дявола или от фараона. Това беше криза, изцяло създадена от Бог, създадена от заповедта Му към Израел. В крайна сметка Библията казва, че точно Бог закорави сърцето на фараона, който накара египтяните да преследват Израел, и който позволи на египетската армия да ги настигне край морето.

Бог беше казал на народа да се заселят точно между Мигдол и Пиаирот. Това място се намираще между 2 планини, а от другата страна беше морето. Единственият възможен изход беше обратно в пустинята, а той беше блокиран от приближаващата армия на фараона. Сега израилтяните бяха ужасени. Техният Бог ги беше завел там!

Нека обясня нещо тук: Бог можеше да нареди нещата така, че да разбие колелата на египетските колесници по всяко време. Той можеше да го направи в пустинята, като изостави египтяните и ги умори от глад. Но вместо това Той изчака, докато те застанаха между стените на разделеното море.

Бог можеше и да изпрати свръхестествен облак над египетския лагер, за да ги обърка. Войниците щяха да бягат из мъглата в продължение на дни. Но вместо това Той избра да изпрати облак зад израилтяните, като защита.

Или пък Бог можеше да изпрати един единствен ангел да убие цялата египетска армия в миг на око. Той можеше да ги убие по всяко време.

Но Бог не направи нищо такова. Вместо това Той притисна Израел в тясната, обезпокоителна ситуация – криза, от която по човешки нямаше изход!

Аз вярвам, че Господ имаше две цели с тази невъзможна ситуация: Той беше решен да унищожи враговете на Израел, така че те вече никога да не трябваше да се страхуват. С две думи Бог казваше: „Ще разбия телата на враговете ви край брега, така че да видите всеки един от тях мъртъв. След това ще разберете, че имам цялата сила!“

Бог искаше да даде възможност на народа Си да положат живота си в ръцете Му, да стоят и да Му вярват за посока. Откъде знаем, че Бог организира тази страховита ситуация, за да изпита народа Си? Собственото Му слово го казва: „И да помниш целия път, по който ГОСПОД, твоят Бог, те води през тези четиридесет години в пустинята, за да те смири и да те изпита, за да познае какво има в сърцето ти — дали ще пазиш заповедите Му, или не.“ (Второзаконие 8:2)

Този стих го казва ясно: „... целия път, по който ГОСПОД, твоят Бог, те води...“ Бог ги заведе край Червено море, а не дявола!

Но защо Бог направи това? Същата глава ни казва: „... за да те смири и за да те изпита, за да ти направи добро в бъдещето ти.“ (стих 16)

Бог всъщност казваше: „Исках да направя нещо във вас. Докарах ви до тази ситуация така че да можете да практикувате вярата си. Само този вид обстоятелства можеха да произведат истинска вяра у вас. Само пълната ви вяра в Мен можеше да ви изведе от там!“

“И Той те смири и те остави да гладуваш...” (стих 3). С други думи: „Заведох ви на трудни места, на гладни места, жадни места, на опасни места, ужасни, за да видя дали имате вярващо сърце!“

Докато египтяните се приближаваха бързо, израилтяните нямаше къде да избягат. Планините от двете страни бяха оголени, нямаше дървета или пещери, в които да се скрият. А морето ги ограничаваше от другата страна. Те просто нямаше къде да избягат. Ситуацията беше невъзможна!

Библията казва, че в този момент „... израилевите синове повдигнаха очи и ето, египтяните идваха след тях. И израилевите синове се уплашиха много и извикаха към ГОСПОДА.“ (Изход 14:10)

Опитай се да се поставиш в тяхната ситуация: семейството ти се е събрало около теб – деца, баби и дядовци, роднини. И изведнъж чувате тропота на колесниците, шумът на кавалерията, ужасния боен вик на убийствената, кръвожадна армия. Ще се уплашиш ли?

Истината е, че Бог е търпелив с нас, когато ужасния прилив на човешки страх ни съкруши по време на внезапна криза. Нашият Господ не е жесток учител. Той знаеше, че това ще бъде страховитото изпитание за Израел.

Всъщност, Той би бил доволен на молитва от рода на „Господи, уплашени сме! Въпреки това знаем, че винаги си бил верен и си ни освобождавал. Когато бяхме в Египет Ти ни спаси от ангела на смъртта и от всички напасти. Ние знаем, че имаш силата да ни спасиш и в тази криза, без значение колко страшна е тя. Отче, предаваме живота си в Твоите ръце!“

Но това ли беше вика на Израел? Не! Библията казва: „И казаха на Моисей: Понеже нямаше гробища в Египет, затова ли ни изведе да умрем в пустинята? Защо ни направи това и ни изведе от Египет? ... по-добре щеше да ни бъде да работим на египтяните, отколкото да измрем в пустинята!“ (стихове 11-12)

Те бяха саркастични, почти богохулстваха. И обвиниха Бог, че иска да ги убие. Това не беше вик на вяра!

Изправен ли си пред криза в момента? Вероятно носиш толкова тежко бреме, че приятелите ти биха паднали по очи и биха заплакали, ако знаеха за това. Но истината е, че ти си бил доведен до тази толкова трудна ситуация от самия Господ. Простата библейска истина е, че ако ти Му принадлежиш, ако Той е постановил стъпките ти, значи Той те е поставил там където си. И Той трябва да има добра причина за това. Ти си подложен на изпитание!

Може да попиташ: „Какво трябва да направя, когато се намирам в такава криза? Какво да правя, когато всичко изглежда безнадеждно, когато няма обозрим изход от ситуацията? Какво се случва когато съм съкрушен от страх понеже всичко около мен се срутва и няма къде да избягам, проблема ми не получава отговор, никой не ми казва как да изляза от тази беда?“

Ето как отговори Бог на Израел, когато те се изправиха пред кризата си: „... Не се бойте, стойте и гледайте спасението на ГОСПОДА... ГОСПОД ще воюва за вас, а вие ще останете мирни.“ (стихове 13-14)

Господ им казваше: „Първото нещо, с което трябва да се справите, е страха ви! Ще се бия за вас. И ще ви избавя. Нека това обещание ви дава сили. Нека то прогони всичките ви страхове!“

Сега нека приложа това към Новия Завет!

Първо искам да говоря за робството на греха – битката ти с плътта. Под Новият Завет Бог ще позволява ситуации, които да ни показват колко сме безпомощни и колко напълно зависими сме от Него да ни освободи чрез вяра. Бог никога няма да ни води в изкушение. Но Той ще позволи ти да стигнеш до предела на силите си. Ако имаш стар грях, този грях е фараона в твоя живот. И армията му от лъжливи духове се надига срещу теб непрестанно с демоничните си лъжи: „Няма да се справиш. Потъваш. Ще бъдеш унищожен!“

Ти чуваш тропота на оковите, докато Сатана се опитва да те завърже за пореден път към навика ти. И се чудиш: „Господи, как въобще ще се измъкна от това? Толкова много съм затънал!“

Какво можеш да направиш? Знаеш, че не можеш да надбягаш врага. Не можеш да се сравняваш с него в битка. Безпомощен си срещу него. Така че се изправяш пред него, страхуваш се трепериш. Може би си казваш: „Просто ще се върна към старите си пътища. По този начин поне ще бъда пощаден от духовната борба. Това е твърде много за мен!“ Но знаеш, че не можеш да се върнеш при стария си господар. Ако се върнеш сега, ако изоставиш Христос, това ще ти струва живота!

Питам те – колко израилтяни щяха да бъдат пощадени, ако се бяха върнали в Египет? Нито един от тях не би оцелял! Всички те биха били разкъсано на парчета. Защо? Врагът е кръвожаден убиец, който иска да ни убие!

В този момент много християни биват улавяни в адския кръговрат на грях – изповед, грях – изповед. Те тичат при приятели, съветници, всеки, който би ги изслушал докато хленчат, плачат и се молят. Такива вярващи биха направили всичко, освен да стоят и да вярват на Господ да им даде освобождението.

Въпреки това Старият Завет ни дава пример след пример за това как нямаме сила в плътта си за да водим духовни битки. Старият ни човек е буквално слаб и безсилен. Но у нас имаме нов човек и той трябва изцяло да повери живота си в Господните ръце. Новият човек разбира, че няма човешки изход, че Бог трябва да се бие за него. Ние се противим на дявола не със собствени сили, а чрез силата на Святия Дух, която е разкрита у нас само чрез вяра.

Аз вярвам, че Бог, чрез Святия Си Дух, спасява народа Си като му дава ясни напътствия!

Бог говори на народи Си чрез Своя Дух. И прави гласа на Духа ясен за нас: „И ушите ти ще слушат слово зад теб, което, когато се отклонявате надясно и когато се отклонявате наляво, ще казва: Този е пътят, ходете по него!“ (Исаия 30:21)

Гласът на Божия Дух идва при нас преди всичко чрез Писанията. Той може да ни отвори библейски пасаж, който да бъде ключа към освобождението ни. Но преди да можем да чуем гласа Му, Бог изисква нещо от нас: трябва да стоим и да Го чакаме да действа!

Това слово не е предложение, а заповед. И тя е тайната към абсолютната ни победа и освобождение. Всъщност, Господ заповяда на народа Си да стоят при много ситуации.

Например, в Исус Навиев 3-та глава ние четем за друго преминаване на Израел, този път на река Йордан. Бог заповяда на народа Си: „... Когато стигнете до брега на Йорданските води, застанете в Йордан!“ (Исус Навиев 3:8). След това Той добави: „... И веднага щом застанат във водите на Йордан стъпалата на краката на свещениците... водите на Йордан ще се пресекат, водите, които слизат отгоре, ще застанат накуп.“ (стих 13)

Бог казваше: „Когато стигнете до водата, поставете краката си в нея и просто стойте там. Не правете нищо, почивайте. Не се опитвайте да си обясните какво ще направя. Просто ме чакайте да действам. Аз ще разделя водите за вас!“

Еврейската дума за „стой“ в този пасаж означава „спри всяка дейност, спри цялата борба“. Но колко израилтяни се покориха, когато стигнаха до Йордан? Докато стояха с краката си във водата, много от тях трябва да са си мислели: „Откъде да сме сигурни, че ще се получи?“

Някои от тях трябва да са били изкушени да построят понтонен мост и да се опитат да преминат от другата страна със собствената си изобретателност. Но всичко това би било напразно.

Бог се намеси в този случай – раздели водите. И го направи понеже покорството на Израел беше придружено с вяра. Те направиха това, което Бог им беше казал и уповаваха на него. Бог отговори на вярата им!

При друг случай на царя на Израел му беше заповядано да стои, а не да действа. След като Самуил помаза Саул, той го придружи до края на града. И в един момент му каза: „... постой малко, за да ти известя Божието слово.“ (1 Царе 9:27)

Самуил казваше: „Саул, току що те помазах, а умът ти вече препуска. Ти си мислиш: „Какво прави Бог? Как да познавам гласа Му, волята Му?“ Спри да се бориш, Саул! Искаш ли да чуеш от Бог? Искаш ли напътствия от Него? Тогава стой и слушай – аз ще ти дам Божието слово.“

Това илюстрира по свършен начин принципа, на който искам да наблегна: Божието слово – гласа на напътствието и освобождението – стига до онези, които стоят кротко пред Него!

Във 2 Летописи четем, че Юдея беше нападната от коалиция от силни армии. Библията казва, че цар Йосафат „... се уплаши и се предаде да търси ГОСПОДА, и прогласи пост по целия Юда.“ (2 Летописи 20:3)

Народът започна да се моли и да плаче: „... В Твоята ръка е сила и мощ и никой не може да устои против Теб... Защото в нас няма сила пред това голямо множество, което идва против нас. И ние не знаем какво да правим, а към Теб са обърнати очите ни.“ (стихове 6, 12)

За пореден път виждаме, че няма нищо лошо в това да се уплашиш. Бог е дълготърпелив с нас и не използва страховете ни срещу нас. Всъщност, ние трябва да се молим със същата молитва, с която се моли Йосафат: „Господи, ужасен съм! Врагът се приближава като потоп, а аз не знам какво да правя. Но знам, че имаш цялата сила и мощ. Така че няма да правя нищо, освен да се моля. Ще съсредоточа погледа си върху Теб!“

“Тогава ГОСПОДНИЯТ дух беше сред събранието” (стих 14). Ето какво заповяда Духа: „Не се бойте и не се плашете... защото боят не е ваш, а Божи... Няма вие да се биете в този бой. Пристъпете, застанете и вижте избавлението, което ГОСПОД ще извърши за вас...“ (стихове 15-17)

Фразата „пристъпете, застанете“ означава „заемете позиции, не се поклащайте в този случай“. С други думи: „Заемете бойна готовност. Бъдете сигурни, че битката е Господна. Всеки демон, който излезе срещу вас, трябва да се изправи срещу Христос у вас. Това е Господната битка, а не вашата!“

Може би си спомняте какво се случи в тази история. Когато юдейските мъже излязоха да се бият срещу огромната армия, те видяха, че врага им вече беше убит на бойното поле. Могъщите войници се бяха събудили посред нощ и бяха започнали да се бият помежду си, като в крайна сметка се самоунищожиха!

Така че юдейската армия просто събра плячката и се върна обратно у дома с велико победоносно шествие. Дори не бяха извадили мечовете си. Господ се беше бил за тях!

Псалмистът пише: „Млъкнете и разберете, че Аз съм Бог — ще се възвиша между народите, ще се възвиша на земята.“ (Псалм 46:10). Буквалният превод на иврит е: „Спрете и оставете всичките си борби и признайте, че Аз съм Бог“. С други думи: „Спрете борбата! Спрете всичките си опити да се освободите. Признайте, че само Бог може да ви спаси!“

Може би ще кажеш: „Но, брат Дейв, Израел понякога не трябваше ли да си вземе оръжията и да се бие?“ Да, те го правеха, но при това условие: първо стояха тихо пред Господ и получаваха подробни инструкции от Него. Така направи Исус Навиев преди битката в Ерихон. Той получи подробни инструкции за маршировка преди да направи каквото и да било. И победата му донесе цялата слава на Бог!

Нека ви кажа какво мисля, че е необходимо когато „стоим“ пред Господ

Фразата „стой“ не означава просто да бъдеш пасивен или да се оставиш на съдбата. Съдбата казва: „Каквото ще става – да става.“ Но вярата променя всички. А „стоенето“ е акт на вяра, активно уповаване на Божите обещания. Това е решение да спреш с всички въпроси, съмнения и безполезни борби.

Откакто съм в служение, огромна част от борбата ми е била да разбера този въпрос – познаването на Божия глас. Аз мисля, че тази борба е нещо нормално за много християни днес. Ние непрестанно питаме: „Как да разбера, че гласа, който чувам, е Божия? Как да разбера дали е Негов, мой или на плътта?“

Когато съм изправен пред критичен проблем, който се нуждае от отговор, аз се обръщам към Господ с молитва. Викам: „Отче, словото Ти казва, че Ти говориш на народа Си. Моля Те, Господи, говори с мен. Дай ми напътствието Си!“ И започвам да цитирам всяко библейско обещание, което знам:

“Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме следват.” (Йоан 10:27)

„И ушите ти ще слушат слово зад теб, което, когато се отклонявате надясно и когато се отклонявате наляво, ще казва: Този е пътят, ходете по него!“ (Исая 30:21)

“Но думата (Ми) е много близо до теб, в устата ти и в сърцето ти...” (Второзаконие 30:14)

Всъщност, един тих, мъничък гласец често идва при нас и докато Бог започва да говори, ние внезапно изпитваме огромно чувство на мир и спокойствие. Гласът е успокояващ, а ние си тръгваме от молитвената стаичка и се чувстваме чудесно. Той със сигурност ни води и напътства чрез гласа на Святия Дух.

Но много често словото, което чуваме в молитва не се случва. Всъщност, понякога виждаме, че е погрешно. И разбираме, че сме чули друг глас, а не този на Христос. В такива случаи това трябва да е или гласа на собствените ни желания, или гласа на плътта.

Моля разберете, не говоря за това да чуваме „глупости“. През годините съм чувал хора да приписват много глупави, плътски неща на Господния глас. Аз говоря за благочестивите вярващи, които се прилепят за Божието Слово и Го търсят вярно за напътствие. И когато словото, което те получат някак си не се случи, върху тях се спуска облака на съмнението. Те се объркват и викат: „О, Господи, направих всичко, което знам! Молих се. Придържах се за словото Ти. Знаеш, че искам да бъде волята Ти, Господи. И знам, че съм покрит с кръвта Ти. Как можах да се объркам толкова лошо? Как обърках нечий чужд глас за Твоя? О, Господи, как да вярвам на друг глас отсега нататък?“

Павел описва това чувство по този начин: „... в безизходица сме, но не до отчаяние“ (2 Коринтяни 4:8). Но забравяме, че Павел казва също: „Има например толкова вида езици на света; и нито един от тях не е без значение.“ (1 Коринтяни 14:10). Има хиляди гласове, включително и гласа на плътта, на волята, на амбицията – и всички те крещат, за да привлекат вниманието на ума ни.

Няма значение колко се молим, колко близо сме до Господ, колко часове прекарваме със Словото Му. Всички ние грешим, способни сме да грешим. Плътта ни все още има глас, а понякога той ще се чува. Нека ви кажа как Бог ме доведе до това изпитание на вярата: **АЗ СЪМ УБЕДЕН В ИСТИНАТА, ЧЕ ГОСПОД ПОСТАНОВЯВА ВСЯКА МОЯ СЪПКА!** Убеден съм, че Бог предопределя и постановява всичките мои обстоятелства. Той е обещал чрез завет да ме води и напътства чрез Духа и да ме пази да не падна. Така че сега аз се моля с вяра и вярвам на словото Му към мен. И стоя и чакам Той да се намеси.

Виждате ли, когато Бог обещава нещо, това вече не е въпрос на благодат. То по-скоро е закон. Той подпечатва всичките Си обещания с клетва и ние имаме право да стъпим върху тях „законно“. Бог не може да се отметне от никое от обещанията си или не би бил Бог. Така че ние можем да се хванем за всяко обещание и да кажем: „Господи, ще стоя на това, което си казал. Не е нужен отговор! Твоето обещание е Твоя глас, който говори директно на мен!“

Може би ще кажеш: „Чакай малко. Това означава ли, че не трябва да имаме общение с Господ?“ Разбира се, че нямам предвид това. Но истината е, че общението ни с Бог не се ограничава само до поклонение, хваление и молитва. Нашето общение с Него включва също и това да Му вярваме. Ние общуваме с Него като се осланяме активно на писаното Му, открито Слово!

Святият Дух „говори“ най-вече като ни води към уместни библейски пасажии и ни показва Божието мнение по всеки въпрос, казва ни какво да предприемем. Защо му е да говори с „вътрешен“ глас, след като все още не можем да „чуем“ открития Му, писан глас?

Истината е, че Бог не трябва да ни казва всичко, за да можем да имаме близост с Него. Той не трябва да ни открие всичките Си планове. Всъщност, ние можем да имаме близост с Бог просто като се откажем от всичките си усилия да чуем гласа Му. Този вид близост казва така: „Господи, дори и никога повече да не чуя дума от Теб, Ти вече си ми дал всичко, от което се нуждая. Знаем, че ме обичаш, словото Ти е дошло при мен и аз ще се облека на това. Всичко, за което Те моля е да спазиш обещанията Си към мен. Няма нужда от отговор!“

Междувременно трябва да бъдем доволни от откровението, което имаме в Божието Слово: „Бог... в края на тези дни говори на нас чрез Сина...” (Евреи 1:2). И Бог ни е дал достатъчно заветни обещания, които да ни избавят от всяка криза или изпитание:

“Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко потребно за живота и за благочестието чрез познаването на Този, който ни е призвал чрез Своята слава и съвършенство, чрез които ни се подариха най-големи и скъпоценни обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество...” (2 Петрово 1:3-4)

Давид е пример за този вид вяра. Докато този благочестив човек лежеше на смъртното си легло, той каза: „ Наистина, не е ли такъв домът ми пред Бога...” (2 Царе 23:5). С други думи: „Все още не съм видял цялото слово, което Бог ми е дал да се изпълни. Домът ми все още не е такъв, какъвто трябва да бъде. Трима от синовете ми са мъртви. А ми беше дадено обещание, че домът ми няма да падне!” „... Той е направил с мен вечен завет, подреден във всичко и сигурен...” (същия стих)

Бог беше обещал на праотеца на Давид, Авраам: „Ще ти дам сигурен дом, с твърди основи. Ще те благословя и цялата земя ще бъде благословена чрез семето ти“ (което е Христос).

Покрай Давид нямаше пророк, който да му казва същите неща. Той нямаше сън, видение, вътрешен глас, който да му говори. Не, докато се изправяше пред вечността, Давид не търсеше нищо такова. Вместо това той каза: „Бог ми даде заветно обещание в Словото Си. И аз ще отида във вечността стоящ върху това обещание!” „... Защото това е цялото ми спасение и цялото ми желание...” (същия стих). Той казваше: „Мога да се изправя пред смъртта вече, понеже обещанието Му е всичко, от което се нуждая.”

Може да се провалим в разбирането си, слуха си, решенията си. Но можем да се радваме в нашия Бог, който е нашата сила! Той ще ни накара да ходим по правилния начин. Всичко е Негово дело. А ние трябва просто да се покорим, да стоим и да видим спасението Му!

Господ обещава: „ Не бой се, защото Аз съм с теб; не се страхувай, защото Аз съм твой Бог. Ще те укрепя, да, ще ти помогна, да, ще те подпра с праведната Си десница.” (Исаия 41:10)

Алелуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1997 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Stand Still and See the Salvation of the Lord!](#) / [Стойте и гледайте спасението от Господа!](#)